

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/28/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216218934
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1216218934.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a sudcov JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zast. SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: U. K., G.. XX.XX.XXXX, Š. XXXX/X, K., o zaplatenie 1.282,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 27. septembra 2017, č. k. 21Csp/96/2016- 59, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá (ohľadne istiny 135,33 eur, úroku z omeškania do 23.10.2016 vo výške 850,26 eur, úroku vo výške 17,90 % ročne zo sumy 1.282,92 eur od 24.10.2016 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 0,45 % ročne zo sumy 1.147,59 eur od 03.12.2013 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 135,33 eur od 24.10.2016 do zaplatenia), ako i vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, p o t v r d z u j e .

Žalovanej sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.147,59 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 03.12.2013 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyňi priznal náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 10.06.2010 pôvodný žalobca - spoločnosť Sberbank Slovensko, a.s., so sídlom Vysoká 9, Bratislava, IČO: 17 321 123, uzavrel so žalovanou Zmluvu o bežnom účte v EUR k programu služieb č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Predmetom uvedenej zmluvy bolo otvorenie a vedenie bežného účtu k programu služieb Q.. Žalovaná zároveň podpísala zmluvu súhlasila so Všeobecnými obchodnými podmienkami, Sadzobníkom poplatkov, Obchodnými podmienkami programov služieb k bežným účtom v EUR a Obchodnými podmienkami na vydanie a používanie medzinárodných debetných platobných kariet. Pôvodný žalobca listom zo dňa 13.11.2013 Zmluvu o kontokorentnom úvere č. XXXXXXXXXXX žalovanej vypovedal, a to z dôvodu, že ku dňu 11.11.2013 eviduje na bežnom účte žalovanej povolené prečerpanie spolu s nepovoleným debetným zostatkom/prekročením v celkovej výške 1.147,59 Eur. Zároveň žalovanú vyzval na úhradu tejto dlžnej sumy do 02.12.2013. V zmysle prehľadu úrokových sadzieb účinných od 01.08.2016 je povolené prečerpanie pre fyzické osoby - spotrebiteľov pre program služieb Q. na úrovni 17,90 %. Pôvodný žalobca vyčíslil svoju pohľadávku ku dňu 23.10.2016 vo výške 2.133,18 Eur, tvorenú istinou vo výške 1.282,92 Eur a úrokom z omeškania 850,26 Eur a zároveň uviedol, že aktuálna úroková sadzba je vo výške 23,40 % p. a. Nakoľko pôvodný žalobca bol ku dňu 01.08.2017 dobrovoľne vymazaný z

obchodného registra súd uznesením zo dňa 16.08.2017, č. k. 21Csp/96/2016 - 48 rozhodol, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom Prima banka Slovensko, a.s. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba je v časti dôvodná.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa čl. II bod 1.2, čl. III bod 1.3, 1.5, bod 5.3. písm. b/, bod 5.16 písm. a/ Obchodných podmienok programov služieb k bežným účtom v Eur, § 708 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 52 ods. 2, 3, 4 § 488, § 489 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na to, že predmetom konania bol nárok žalobkyne proti žalovanej vyplývajúci zo štandardnej formulárovej Zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou ako dodávateľom a žalovanou ako fyzickou osobou. Zmluva má tak charakter spotrebiteľského právneho vzťahu. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu. Aj keď zmluva o bežnom účte je zmluvou, ktorá bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka, súd posúdil zmluvný vzťah strán ako spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú vyššie citované ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uviedol, že v rovine súkromného práva a osobitne zmluvného práva je pre úpravu právnych vzťahov a spotrebiteľských záväzkov určujúcim právnym predpisom Občiansky zákonník, ktorý v tejto sfére predstavuje lex specialis právny režim spotrebiteľských zmlúv ku všetkým ostatným právnym predpisom s obdobným predmetom súkromnoprávnej regulácie dotýkajúcim sa spotrebiteľských zmlúv a záväzkov z nich plynúcich. Ide o prioritné pôsobenie Občianskeho zákonníka na všetky záväzkové vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ a ktoré môžu byť upravené aj v osobitných právnych predpisoch. Občiansky zákonník v tejto časti preto pôsobí ako právny predpis nielen osobitnej právnej povahy, ale aj právny predpis absolútnej výkladovej priority pre celú sféru spotrebiteľských záväzkov a normatívnu úpravu ich prvkov obsiahnutú v Občianskom zákonníku, ako aj v akomkoľvek inom osobitnom právnom predpise. Právny režim záväzku, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, a ktorý má svoj základ v Obchodnom zákonníku sa riadi výhradne právnym režimom Občianskeho zákonníka. Celý právny režim sa tak bude spravovať ustanoveniami Občianskeho zákonníka a jediné čo je regulované Obchodným zákonníkom je právny základ záväzku. Súd prvej inštancie poukázal na novelu Občianskeho zákonníka č. 102/2014 Z.z., ktorou bola v § 52 ods. 2 doplnená tretia veta, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Toto ustanovenie neobsahuje prechodné ustanovenia, čo znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Uvedené napokon aj vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR, napríklad č. k. 3MCdo 12/2014 a 3MCdo 14/2014.

4. V danej veci mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi stranami bola v písomnej forme platne uzavretá Zmluva o bežnom účte v EUR k programu služieb pôvodného žalobcu Sberbank Slovensko, a.s., ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Obchodné podmienky pre povolené prečerpanie bežného účtu žalobcu. V zmysle Obchodných podmienok bol žalovanej poskytnutý aj spotrebiteľský kontokorentný úver formou povoleného prečerpania, so stanoveným úverovým rámcom vo výške 996,00 Eur. Žalovaná si však nespĺnila riadne a včas svoje zmluvné povinnosti, dohodnutý úver prečerpala, pričom poskytnuté prečerpané finančné prostriedky nevrátila. Žalobkyňa následne listom zo dňa 13.11.2013 Zmluvu o kontokorentnom úvere č. XXXXXXXXXXXX vypovedala a uviedla, že ku dňu 11.11.2013 eviduje na žalovanej účte povolené prečerpanie spolu s nepovoleným debetným zostatkom/prekročením v celkovej výške 1.147,59 Eur. Je nepochybné, že žalovaná uzavrela so žalobkyňou úverovú spotrebiteľskú kontokorentnú zmluvu a zmluvu o bežnom účte, pričom svoju povinnosť riadne a včas splatiť nepovolené prečerpané, resp. prekročené finančné prostriedky nespĺnila. Výpoveďou zo Zmluvy o úvere jej preto vznikla povinnosť zaplatiť žalobkyni debetný zostatok/prekročenie vo výške 1.147,59 Eur, tak ako uviedla žalobkyňa vo výpovedi. Týmto došlo zo strany žalobkyne k ukončeniu zmluvného vzťahu so žalovanou. Z tohto dôvodu si potom žalobkyňa už nemohla voči žalovanej uplatňovať ďalšie nároky z úverovej zmluvy, a to vyčíslený úrok do 23.10.2016 vo výške 850,26 Eur a úrok vo výške 17,90 % ročne z dlžnej sumy 1.282,92 Eur od 24.10.2016 do zaplatenia, pretože zmluvný vzťah medzi stranami skončil výpoveďou zo dňa 13.11.2013. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do ukončenia zmluvného vzťahu. Nie je možné si po ukončení zmluvného vzťahu uplatňovať súbežne zmluvné a zákonné úroky z omeškania ako aj vyčíslené úroky. Súd prvej inštancie v tomto poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo/143/98, ktorý skonštatoval, že keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškание s ich platením už ďalšie úroky z omeškania nepatria. Vyššie uvedené vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6Co/190/2014, kde sa uvádza, že niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove vo veci č. k. 6Co/182/2011,

zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania je obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania. Žalovaná svoj záväzok platiť úver riadne a včas nesplnila, v dôsledku čoho bola žalobkyňa nútená od zmluvy odstúpiť, resp. túto vypovedať, čím sa žalovaná dostala s plnením peňažného dlhu do omeškania. Súd prvej inštancie pri skúmaní dôvodnosti uplatnenej istiny, resp. nároku vychádzal z dôkazných listín predložených žalobkyňou, a síce z „Výpovede Zmluvy zo dňa 13.11.2013“, kde žalobkyňa uviedla, že eviduje u žalovanej pohľadávku v sume 1.147,59 Eur a zároveň, že túto zmluvu vypovedá. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je v tejto časti žalovanej istiny, uvedenej vo výpovedi, dôvodná a je listinnými dôkazmi preukázaná. O príslušenstve pohľadávky rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p..

5. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa a napadla ním výrok, ktorým bola žaloba zamietnutá. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu. Uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Legitímnosť žalobkyňou uplatneného nároku na zaplatenie úrokov vyplýva zo samotného znenia § 502 a § 503 Obchodného zákonníka bez potreby duplicitných dojednaní v zmluve o úvere. Závery súdu prvej inštancie nemajú oporu ani v poukázanom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/1998, a to ani pri krajne extenzívnom výklade. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v predmetom rozhodnutí nezaoberal prípustnosťou paralelného úročenia istiny úverovej pohľadávky popri úrokoch z omeškania. Práve naopak, predmetom odvolacieho konania bolo právne posúdenie, či veriteľovi možno priznať úroky z omeškania pri omeškaní dlžníka so zaplatením zmluvných úrokov, kde Najvyšší súd dospel k pozitívnemu záveru. V tomto smere poukázala i na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/67/2013, Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/657/2005, sp. zn. 33Cdo/1401/2014, sp. zn. 33Odo/518/2003, ako i rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/393/2016, sp. zn. 4Cob/146/2013, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/65/2016 a pod., v zmysle ktorých povinnosť dlžníka platiť úroky trvá až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru. V ďalšom poukázala na znenie ustanovení § 502 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka, z ktorých ustanovení nevyplýva, že povinnosť dlžníka platiť za poskytnuté peňažné prostriedky úroky je limitovaná splatnosťou úveru. Simultánne úročenie pohľadávky po splatnosti peňažného záväzku úrokom z omeškania a súčasne úrokom podľa § 502 Obchodného zákonníka nie je zákonom vylúčené. Právny záver súdu prvej inštancie nezohľadňuje ani to, že protiprávny stav vyvolala žalovaná svojím nezodpovedným správaním. Žiadosťou o okamžité splatenie úveru nedochádza k zániku (k predčasnému ukončeniu) zmluvy. Inštitút úroku je dlhodobo interpretovaný ako cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania, t.j. do doby reálneho vrátenia úveru veriteľovi. Opačným výkladom by dochádzalo k neodôvodnenému zvýhodňovaniu žalovanej v neprospech žalobkyne. Na základe absurdného záveru súdu prvej inštancie by teda postavenie dlžníka bolo lepšie v prípade porušenia záväzku (nesplácanie úveru), než v prípade riadneho plnenia povinností. Predčasným zosplatením úveru v dôsledku porušenia povinností žalovanou tak paradoxne dochádza k jej ekonomicky výhodnejšiemu postaveniu, keď namiesto povinnosti zaplatiť žalobcovi aj zmluvne dohodnuté úroky vo výške 17,9 % ročne popri úrokoch z omeškania, je žalovaná povinná zaplatiť iba úrok z omeškania. V ďalšom poukázala na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd prvej inštancie priznal vo výroku svojho rozhodnutia žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 03.12.2013 do zaplatenia, hoci žalobkyňa sa domáhala zaplatenia úroku z omeškania vo výške 5,50 % ročne (zákonná úroková sadzba platná k 1. dňu omeškania), keďže žalovaná sa dostala do omeškania ku dňu 31.05.2013.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadrila.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. V danej veci sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala proti žalovanej zaplatenia: 1. sumy 1.282,92 eur titulom istiny úveru, 2. sumy 850,26 eur titulom úrokov z omeškania do 23.10.2016, 3. úroku vo výške 17,90 % ročne zo sumy 1.282,92 eur od 24.10.2016 do zaplatenia (úrok z omeškania - debetný úrok), 4. úroku z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 1.282,92 eur od 24.10.2016 do zaplatenia.

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie priznal žalobkyni z takto uplatnených nárokov, iba nárok pod bodom 1/ a to vo výške 1.147,59 eur a nárok pod bodom 4/ a to vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.147,59 eur od 03.12.2013 do zaplatenia.

9. Odvolací súd poukazuje na to, že v danej veci bola zmluva o kontokorentnom úvere ukončená výpoveďou zo strany žalobkyne dňom 16.11.2013 (podľa čl. III bod 1.6 Obchodných podmienok banka mohla túto zmluvu písomne vypovedať aj bez uvedenia dôvodu s účinnosťou ku dňu doručenia písomnej výpovede majiteľovi účtu. Zmluvné strany sa dohodli, že pre účely tejto zmluvy sa za deň doručenia písomnej výpovede považuje 3. deň po dni odoslania písomnej výpovede poštou na poslednú uvedenú adresu majiteľa účtu, a to bez ohľadu na úspešnosť doručenia). Je tak zrejmé, že nakoľko výpoveď bola žalovanej zasielaná dňa 13.11.2013, jej účinnosť v zmysle uvedeného článku nadobudla 16.11.2013. To, že zmluva týmto dňom zanikla, potvrdila aj žalobkyňa z písomnej výpovedi, kde sama tvrdí, že zánikom zmluvy o kontokorentnom úvere (na základe predmetnej výpovede) nezaniká povinnosť vyrovnáť všetky záväzky voči banke.

V tejto súvislosti odvolací súd ďalej uvádza, že účinnosťou výpovede zo zmluvy o úvere danej žalobkyňou v zmysle ust. § 582 Občianskeho zákonníka, zmluva o spotrebiteľskom úvere zaniká. Zanikajú všetky práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zaniká tak aj povinnosť spotrebiteľa splácať veriteľovi poskytnutý spotrebiteľský úver v dohodnutých splátkach a platiť mu z poskytnutej istiny ďalšie (riadne, v zaniknutej zmluve dohodnuté) úroky. Zo zákona však spotrebiteľovi vzniká voči veriteľovi nová povinnosť - „zaplatiť celú pohľadávku“, teda povinnosť zaplatiť veriteľovi nesplatenú istinu a splatné úroky, výška ktorých sa ku dňu účinnosti výpovede zo strany veriteľa zafixuje.

V zmysle ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka „Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde“. Povinnosť spotrebiteľa zaplatiť veriteľovi „celú pohľadávku“ teda vzniká spotrebiteľovi deň nasledujúci po dni, kedy sa perfektný právny úkon veriteľa - výpoveď zmluvy zo strany veriteľa - dostal do dispozície spotrebiteľa. Nakoľko zmluva zaniká práve týmto okamihom a práve týmto okamihom nastupuje nová povinnosť spotrebiteľa, práve k tomu okamihu sa zastavuje (zmluvne dohodnutá) povinnosť spotrebiteľa platiť (riadne, zmluvne dohodnuté) úroky a spotrebiteľ je povinný vrátiť veriteľovi popri nesplatennej istine len tie (riadne, v zaniknutej zmluve dohodnuté) úroky, ktoré boli splatné ku dňu účinnosti výpovede úverovej zmluvy.

V prípade, že spotrebiteľ túto svoju novú peňažnú povinnosť (vrátiť veriteľovi nesplatenú istinu a splatné úroky, výška ktorej bola ku dňu účinnosti výpovede z úverovej zmluvy zafixovaná) nesplní (riadne a) včas, dostáva sa do omeškania s plnením svojej novej peňažnej povinnosti voči veriteľovi (§ 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka - „Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní“).

Občiansky zákonník pre tento prípad omeškania dlžníka stanovuje v ust. § 517 ods. 2 špecifické právo veriteľa, a to právo požadovať popri plnení (nezaplatená istina a úroky splatné ku dňu účinnosti výpovede z úverovej zmluvy) úroky z omeškania: „Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis“. Vzhľadom na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa záväzok spotrebiteľa vrátiť veriteľovi nesplatenú istinu a splatné úroky zmení [porovnaj systematické zaradenie ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v ôsmej časti (záväzkové právo) druhej hlavy (bez nadpisu) treťom oddiele (Zmeny v obsahu záväzkov) Občianskeho zákonníka], a popri povinnosti vrátiť tieto peňažné prostriedky mu vzniká povinnosť platiť aj úroky z omeškania, avšak nie riadne úroky.

Záverom teda možno konštatovať, že v prípade účinného dania výpovede z úverovej spotrebiteľskej zmluvy zo strany veriteľa, zmluva o spotrebiteľskom úvere zaniká. Zánikom zmluvy zanikajú práva a povinnosti zmluvných strán v nej uvedené. Spotrebiteľovi vzniká povinnosť vrátiť nesplatenú istinu a splatné úroky, ktorých výška sa ku dňu účinnosti výpovede zo zmluvy zafixuje. V prípade omeškania spotrebiteľa s vrátením týchto prostriedkov je spotrebiteľ povinný platiť výlučne úroky z omeškania, avšak nie riadne úroky.

10. Pre danú vec uvedené znamená, že žalovanej po účinnom doručení výpovede z úverovej zmluvy zo strany žalobkyne vznikla povinnosť zaplatiť nesplatenú istinu a zmluvné úroky, vyčíslené (zafixované)

ku dňu účinnosti výpovede, a popri tejto povinnosti i povinnosť (odo dňa nasledujúceho, ak nebola veriteľom určená iná lehota) platiť úrok z omeškania z tohto dlhu. Z obsahu výpovede z úverovej zmluvy potom vyplynulo, že žalobkyňa vyčíslila celkovú výšku dlhu žalovanej z predmetnej úverovej zmluvy ku dňu výpovede sumou 1.147,59 eur. Súd prvej inštancie teda správne rozhodol, keď žalobkyni priznal pohľadávku len vo výške 1.147,59 eur (a nie 1.282,92 eur), nakoľko ku dňu účinnosti výpovede z úverovej zmluvy bol dlh žalovanej len v uvedenej výške. Ako už bolo uvedené, po zániku úverovej spotrebiteľskej zmluvy (t.j. po účinnosti jej výpovede), už žalobkyni žiadne nároky z tejto „zaniknutej“ zmluvy nevznikli (preto za nedôvodné bolo možné považovať nároky pod bodom 1/ nad priznanú sumu 1.147,59 eur, ako i nároky pod bodom 2, 3). Rovnako správne rozhodol súd prvej inštancie aj pokiaľ ide o priznaný úrok z omeškania. Vo výpovedi zo zmluvy totiž žalobkyňa umožnila žalovanej splatiť predmetný dlh najneskôr do 02.12.2013. Hoci žalobkyňa mohla požadovať splatenie dlhu už skôr, t.j. odo dňa účinnosti výpovede z úverovej zmluvy (a teda mohla požadovať úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po účinnosti výpovede z úverovej zmluvy), sama umožnila žalovanej tento dlh splniť až do 02.12.2013. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie č. R 53/1997, v zmysle ktorého „z povahy § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vyplýva, že kogentne je ustanovená iba horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné. Veriteľ peňažnej pohľadávky môže od dlžníka, ktorý je v omeškani s plnením peňažného dlhu, uplatňovať úroky z omeškania aj v menšom rozsahu, než ustanovuje cit. právny predpis“. Obdobne teda veriteľ môže od dlžníka požadovať úroky z omeškania aj za kratšie obdobie, než mu prináleží (a teda rovnako v menšom rozsahu). Nakoľko žalobkyňa poskytla žalovanej lehotu na splatenie dlhu do 02.12.2013, žalovaná sa s plnením tohto dlhu dostala do omeškania dňom 03.12.2013. Správne potom súd prvej inštancie s prihliadnutím na uvedené, priznal žalobkyni úrok z omeškania od 03.12.2013 (a nie od 31.05.2013 ako žalobkyňa poukazovala vo svojom odvolaní).

11. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá (t.j. ohľadne nárokov na zaplatenie: istiny 135,33 eur, úroku z omeškania do 23.10.2016 vo výške 850,26 eur, úroku vo výške 17,90 % ročne zo sumy 1.282,92 eur od 24.10.2016 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 0,45% ročne zo sumy 1.147,59 eur od 03.12.2013 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 135,33 eur od 24.10.2016 do zaplatenia), ako i vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

12. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia príp. zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu (t. j. potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci.

13. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.147,59 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 03.12.2013 do zaplatenia nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a ich nárok na náhradu, v odvolacom konaní úspešnej žalovanej nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

15. Toto rozhodnutie prijal odvolací súd pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).